

GERİYE KALAN TORTU - 1

Yağmur BÜLBÜL

Geriye Kalan Tortu

5 Temmuz 2025, Cumartesi

Aylardır süren koşuşturmalı hazırlıklarımız artık son buldu, yerini çocukların gelişinin heyecanı kapladı bizlerin yüreğinde. Neredeyse bir yıl önce iki haftalığına gittiğimiz Siirt'ten, Pervari'den tutun Erüh'a, Kurtalan'dan tutun Siirt Merkez'e kadar on küsur çocuk Batman'da havalimanında, kalpleri küt küt uçağa binmeyi bekliyorlarken, aynı vakitlerde Ankara'da, havalimanı yolunda bir avuç gönüllü abi abla da kalpleri küt küt, çocuklarla havalimanında buluşacakları âna geri sayım yapıyorlardı. Zaman nasıl oluyorsa aynı anda hem uçup gidiyor hem de geçmek bilmiyordu.

Sonunda beklenen o an gelmişti, saat akşam 9.30, havalimanındaki tabelada Batman uçağının indiğini yazdılar. Ali, Ahmet abileriyle Sudenaz, Seher ve Gülçin ablaları ve ben, ellerimizde "İLK YAR" pankartı, yüzlerimizde bir avuç dolusu gülümseme, gözlerimiz fıldır fıldır: kapıdan her çıkan çocuğun gözlerinin içine bakıp, tanıdık bir bakış arıyorduk. Bazı insanlar garipsediler kırmızı tişört giymiş bizleri. Sevgiyle, heyecanla "Çıkış" kapısına bakmamızı. Bazıları ise imrenerek bakıyor, gözlerinden okunuyordu akıllarından geçen o soru: Acaba hangi sevdiklerini bu kadar özlediler de bu heyecanla hep beraber bekliyorlar? Halbuki hiçbiri bilmiyordu, bir yıl kadar önce sadece bir gün geçirdiğimiz çocukları beklediğimizi.

Gelecek çocukları sima olarak bilmiyorduk ancak her çocuğun yüzünü sanki tanıyabileceğimiz gibi inceliyorduk. Sonunda bir çocukla göz göze geldik. Sanki karşımızda bir ayna vardı, utangaç bir gülümseme ve parıl parıl parlayan gözlerle karşılaştık. İşte o an hepimiz anladık, karşımızdaki bir *ilk yâr*. Ardı ardına geldiler çocukların hepsi. Birbirlerinden çok farklı çocuklar ama ortak noktaları kırmızı kırmızı yanaklar ve utangaç gülümseme. Bu sayede tanıdık hepsini.

Hoş geldiniz, nasılsınız, nasıl geçti yolculuğunuz, ben şu abla, şu abi, senin ismin ne... böyle konuşmaların ortasında Rumeysa birden bana: "Yağmur abla ben seni hatırlıyorum" dedi. İçimde olduklarını bilmediğim kelekler bu cümleyle beraber birden havalanıp içimi gıdıkladılar sanki. Hemen sordum: "Öyle mi, o zaman hangi etkinliği yaptığımı da hatırlıyorsundur". Bakışları gözlerimin içine içine işlerken,

“Newton beşiğine bakmıştık beraber, sonra sınıfta yıldırım oluşturmıştık” dedi. Ben “Fizik etkinliği” gibi kısa bir cevap beklerken, bu cevaplar karşısında şaşkınlığımı zor bastırdım. Göz ucuyla diğer çocuklara bakarken, kulağıma abi ablalarıyla olan konuşmaları geliyordu: “Ben Ali abiyi de Sudenaz ablayı da hatırlıyorum ki.”

Tanıdık geldiğimiz için utangaçlıklarını üzerlerinden attıklarını düşündüm başta. Sonra bir baktım, daha 15 dakika önce tanıştıkları Ahmet abileriyle, Gülçin ve Seher ablalarıyla da aynı rahatlıkta konuşuyorlar. Bizi ODTÜ’ye, diğer abi ablalarının sabırsızlıkla beklediği yurdumuza götürecek olan servislere sohbetler eşliğinde bindik. Yolumuz uzundu, 40 dakika. Neredeyse tüm gün yolda olmalarının verdiği yorgunlukla tüm çocuklar sessizleşti. Ama ailelerinden, tanıdıklarından uzak bir yere gelmekle gösterdikleri cesaretin heyecanı da uyuyamadılar yol boyunca. Sessizce akıp giden Ankara yollarını seyredip durdular. Yurdumuza 5 10 dakika kala, yurttaki gönüllülere haber verdik.

Servisler yavaşça yurdun önüne yaklaşırken yurdun önünde çocukları dört gözle bekleyen onlarca abi ablayı daha net görmeye başladık. Servisten indikten sonra çocuklar hangi abi ablalarına bakacaklarını şaşırdılar resmen. Utangaç halleri geri gelmiş, herkese kaçamak bakışlar atıyorlar, abi ablaların merhabalarına karşılık veriyorlardı sadece. Gönüllülerin hepsi ya bir valizin ucundan tutuyordu ya da çocuklara yardımcı olup odalarına çıkarıyorlardı.

Bizler onları yatırdıktan sonra devam ettik, toplantılar, son hazırlıklar derken saat 12 1’i buldu, daha yeni yeni odalarımıza çekilmeye başladık. Ama eminim ki çocuklar da odalarında daha yeni yeni uyumaya başlamışlardı. Yarının bilinmezliğinin getirdiği heyecan ve biraz da gerginlikle yaşadıkları bugünü sindirmeye çalışıyor, bir yandan da

sevdikleri olmadan bilmedikleri bir yerde geceyi geçirmenin buruk hüznünü yaşıyorlardı.

6 Temmuz 2025, Pazar

Sabah saat daha 7'ydi. Normalde bir hafta boyunca çocukların kalkmış olması gereken bir saat ama bugün için böyle değil, isterlerse daha çok uyuyabilirlerdi. Ama dün gece gelen çocuklar çoktan uyanmış, kahvaltı etmek için aşağıdaydılar. Sabah erkenden yeni çocuklar da gelmiş, eşyalarını bırakıp aşağıya inmişlerdi. Hemen iki üç tane salatalık domates, yanına bir parça simit ve peynir aldım, oturdum çocukların olduğu bir masaya.

Tanıştık, nereden geldiler, nasıl hissediyorlar, tanıdıkları abi abla var mı, bunları konuştuk. Neredeyse herkes mutlaka bir abi ablayı tanıyordu. Ya memleketlerindeki okullarda etkinlik yapmışlar beraber, ya da kaldıkları YBO'nun yatakhaneğinde beraber masal okumuşlar. Masadan kalkarken kimsenin doğru düzgün bir şey yemediğini fark ettim, daha sonra anladım, onlar da benim gibi heyecandan yiyememişler.

Gelen çocukların hepsiyle tanışalım kaynaşalım amacıyla Yaratıcı Drama etkinliği yapmak üzere bahçeye çıktık. Toplaştık 20-30 çocuk, bir avuç gönüllü abi abla, başımızda Umut hoca. Başladık birbirimizin isimlerini aklımızda tutup top atıp tutmaya. Yetmedi, yaprak sarması, mantı, börek, köfte ve daha nice yemek olduk, birbirimizin en sevdiği yemekleri aklımızda tuttuk. Fiyonk makarna şekline bile girdik kahkahalarımız havada uçuşurken. En sonunda olduk çilek ve muz, birer sıraya girdik, başladık topu önden arkaya göndermeye ve sıranın başına geri getirmeye.

Daha sonra bazı çocuklar İlhami, Berke abileri, Beren ve Gülizar ablalarıyla beraber yakan top oynadılar bahçede. Tuğba ablalarıyla beraber puzzle yapanlar, Zeynep ablalarıyla Jenga oynayanlar, Yasemin ablalarıyla satranç, Seher ablalarıyla mangala oynayanlar... Yurdun her bir köşesinde farklı bir aktivite vardı. Kantinde Saadet abları çocuklar için kocaman bir Çarkıfelek hazırlamış, içerisine de onlarca genel kültür soruları eklemişti. Her bir memlekete dair sorular vardı, bu sayede çocuklar birbirlerinin kültürlerini tanıyacaklar, daha kolay kaynaşacaklardı. Karagül'ün Muş'ta yetiştiğini, Ani Harabeleri'nin Kars'ta eskiden yerleşim yeri olarak kullanıldığını, hep birlikte öğrenerek eğleniyorlardı.

Akşam üzeri Yüksel Proje binasına Hüseyin hoca'nın sunumuna gitmeden önce son bir etkinlik yapalım dedik: doğaçlama etkinliği. Gökhan hoca bizleri gruplara böldü, Hüsnü, ben ve Metin abisi aynı gruba düştük. Doğaçlamamızda bir problemle karşılaşmamız ve o problemi ele alıp çözebiliyorsak çözmemiz istendi, bizim grupta da Hüsnü'nün aklına şahane bir sahne geldi. Ben evin küçük çocuğu, Hüsnü evin babası, Metin abisi de evin her işine koşturan annesi olacak. Küçük yaramaz çocuğun sınavları düşük gelecek, anneye baba da bunun nedeni hakkında bir tartışmaya tutuşacaklarmış. En sonunda anlaşılacaktı ki evde daha eşit bir iş paylaşımı yapılırsa küçük çocuğa daha çok vakit ayrılabilir ve derslerine daha çok yardımcı olunacak, bu sayede çocuğun sınavları daha iyi geçecek, daha başarılı bir öğrenci olacaktı.

Yaramaz Yağmur – Evin annesi Metin ve Baba Hüsnü – Konu: Ne yaparsak Yağmur daha başarılı olur?

Biz de Hüsnü'nün bu senaryosunu oynamaya başladık. Herkes kendini rolüne kaptırmış, Hüsnü hep bir hazırcevap, doğaçlamayı ilerlettikçe ilerletiyordu. En sonunda problemi çözüp olayı tatlıya bağladık. Hüsnü bu ekip işini keyif alarak gerçekleştirdiği için mutlu hissediyordu, bizse Metin abisiyle Hüsnü'nün yaratıcı zekasıyla gurur duyuyorduk.

Bahar abları bizleri yurdun önünde sıraya soktu, renk renk gruplarımıza dağıldık. Grupça yemek yemeye Yüksel Proje binasına doğru yola koyulduk. Akşam güneşi eşliğinde yemekler yendi, çocuklar il il sunum salonuna alındı. İçeride Hüseyin Hoca

tüm çocukları sevgiyle karşıladı ve onlara önümüzdeki bir hafta boyunca neler yapacaklarını, vakitlerini nasıl geçireceklerini anlatarak meraklarını dindirmeye çalıştı. Konuşması sırasında ise tüm çocukların, gönüllü abi ablaların, öğretmenlerin bir hafta sonra çok daha iyi anlayacakları şöyle bir cümle kurdu:

“Bu bir hafta çok yorulacaksınız,

Erken kalkıp tüm gün bir sürü yeni şey öğrenmek üzere farklı farklı yerlere gideceksiniz.

Ancak evinize döndüğünüzde sizlerde bu yorgunluk değil,

Öğrendiklerinizin, anılarınızın tortusu kalacak.

Bu tortuyu da bir ömür kendinizle beraber taşıyacaksınız.”

Aklımızın bir köşesinde bu sözle beraber döndük yurdumuza, yarın için kendimizi hazırlamaya. Artık çocukların tüm oda arkadaşları gelmiş, çoğu dört kişi, bazılarıysa üç kişi aynı odada kalıyordu. Yarın için enerjiye ihtiyaçları olduklarını ve bu yüzden uyumaları gerektiğini bilmelerine rağmen oda arkadaşlarıyla tanışmak, heyecanlarını, özlemlerini, meraklarını birbirleriyle paylaşmak onlara daha cezbedici geldi. Biz abi ablaları onları yatırmaya ne kadar uğraşsak da onlar yine yeterince konuştuklarını hissettikten sonra uykuya daldılar. Belki de uykudansa konuşup duygularını paylaşmaya daha çok ihtiyaçları vardı. Sohbet etmek, karşıdakinin de seninle aynı durumda olduğunu bilmek belki önlerindeki bilinmezliğe karşı daha çok enerji veriyordu onlara.

7 Temmuz 2025, Pazartesi

Yoğun programımızın ilk gününün heyecanı olsa gerek, sabah uyanma saatimizden önce uyandım. Daha sonra tek erken uyananın ben olmadığımı fark ettim. Çocuklar çoktan uyanmışlar, koridorda gönüllü abilerini ablalarını görme umuduyla dolaşıyorlardı. Ben de hemen üzerimi değiştirip sorumlusu olduğum odaya, çocukları uyandırmaya gittim. Ama onlar da çoktan uyanmışlar beni bekliyorlarmış. Günaydınlaştık, nasıl olduklarını, gecelerinin iyi geçip geçmediğini sordum. Hepsinden de aynı cevabı aldım: Heyecandan pek uyuyamadım abla.

Daha sonra kahvaltımızı hızlı bir şekilde edip ve yurdun önünde grup grup sıralandık. Yaz Bilim Okulu'nun ilk sabah seminerine doğru yola koyulmadan önce Sudenaz ablaları bizim grubumuzun rengi mor olduğu için tüm çocuklara teker teker gönüllü ablalarının ördüğü mor yıldızları dağıttı. İlk başta anlamadılar neden onlara bunları verdiğimizizi. Tam bu sırada da Bilal abileri tüm grupların duyabileceği şekilde konuşmaya başladı:

“Sizlere bu yıldızları verdik çünkü
Her biriniz bizim için gökteki en parlak yıldızsınız,
Çevrenizi, evinizi, köyünüzü aydınlatacak,
İnsanlığa, dünyaya ışığınızla umut saçacaksınız.
Gökteki yıldızlar gibi birbirinizden güç alacak,
Kardeşçe yaşayacaksınız.”

Çocuklar ellerindeki yıldızlara tekrar baktılar ama bu sefer ağızlarının kenarında küçük bir gülümseme, gözlerinde gururlu bir ifade, akıllarında ülkemizin yıldızları oldukları bilinci ile. İlk sabah seminerimize doğru yavaş yavaş yola koyulduk. 15 dakikalık yolculuğumuzda ODTÜ'nün bir sürü farklı yerini görme fırsatı yakaladık: Öğrenci yurtları, spor salonu, bir sürü mühendislik binası... Hep beraber yürürken arkadan bir çocuk şöyle dedi: ODTÜ ne kadar da büyük!

Çocuklar daha ilk sabahtan ODTÜ'ye hayran kalmışlardı, bir de üstüne ODTÜ rektörü Prof. Dr. Ahmet Yozgatlıgil onlarla seminerde buluşunca ilgileri ve merakları daha da arttı. Matematik etkinliğinde de bizler çocuklarla beraber olup Turgut hocayla Sihirli Kareler oluşturmanın tadını çıkardık.

Sıra ilk defa ODTÜ dışına çıkmaya, Anadolu Medeniyetleri Müzesi'ni görmeye geldi, çocuklar Ankara'yı görecekleri için heyecanlanmaya başladılar. Yemekhanede yemeğimizi yiyip Bilim Otobüsüne bindiğimizde bir yandan müze hakkında bilgiler

veriyor, bir yandan da yolda geçtiğimiz yerleri çocuklara anlatıyor, Ankara'yı çocuklara tanıtmaya çalışıyorduk. Müzeye geldiğimizde grubumuzu ikiye böldük: Bir grubun başına Aysu ablaları, diğer grubun başına da Hakkı abileri geçti. Çocukların ellerinde onlar için hazırladığımız müzeyi anlatan bir broşür, kulaklarında abi ablalarının heyecanlı anlatımları, önlerinde yaşadıkları toprakların tarihini anlatan eserler, gözlerinde her şeyi incelemeye çalışmanın o tatlı telaşıyla gezdik müzeyi.

Müze yetmedi, ayranlarımızı içip krakerlerimizi yedikten sonra ODTÜ'ye geri dönüp Elektrik ve Elektronik Mühendisliği Bölümü'ne gittik. Haktan abileri karşıladı bizleri orada. Devasa bir Faraday kafesiyle başladık, yüz ifadelerimizi anlamlandırabilen bir teknolojiyi test ederek ayrıldık oradan, yurda gitmek üzere. Çocukların çok hoşlarına gitmişti Haktan abilerinin gösterdiği bu uygulama. İnsanlar bile bazen yüz ifadelerini anlamakta zorlanırken bilgisayar nasıl oluyor da bizim ifadelerimizi okuyabiliyordu, işte bu çocuklarda merak uyandırmıştı. Bilgisayarın bunu yapabilmesi için Haktan abilerinin kodlar yazdığı ve bunu mümkün kıldığını öğrendiklerinde daha da hayret etmişlerdi.

Bunların üzerine, hazır yolumuzun üzerindeyken ve zamanımız varken çocukları ODTÜ Kütüphanesine götürdük, Haktan abileri gibi bir sürü abi ablalarının, üniversite öğrencilerinin gece gündüz demeden çalıştıkları yeri görmeleri ve ilham almaları için. Kütüphanenin içine girdiğimizde dikkatlerini en çok çeken kısım, binlerce kitabın olduğu kocaman raflardı. Rafların arasında dolaştılar, kitapları incelemeye koyuldular. Bizleri kütüphanede gezdiren hocamız bu kitapların hepsinin öğrenciler tarafından

okunduklarını söyledi. O an çocuklar daha iyi anlamışlardı, okumadan ne bilimin ne mühendisliğin ne de geleceğin olmayacağını.

Tüm gün yeni bilgiler edinip yeni yerler gördükten sonra hepimiz kurt gibi acıkmıştık. Akşam yemeğimizi yer yemez, günün yorgunluğunu atmak için bahçede oyunlar oynamaya başladık. Bir saat kadar yemek ve oyun molasından sonra, günün kapanışını robotik ve imalat atölyesiyle beraber yaptık. Dönüşümlü bir şekilde, bir kısmımız topaç yaparken diğer kısmımız robotik setleri kullanarak gitar olmadan gitar çaldı, kendi oyunlarının kodlarını yazdı ve oynadı.

Çocuklar yatmaya hazırlanırken saat 10'a yaklaşıyordu. Bir önceki gün sessiz olan yurt koridorları şimdi konuşmalar ve kahkahalarla yankılanıyordu. Her odada bir gün değerlendirmesi yapılıyor, bugün hangi etkinliklere gittikleri, neler yaptıkları anlatılıyordu. Eğer biri çok beğendiği bir etkinliği anlatıyorsa, diğerleri de o etkinlik için heyecanlanıyor ve bizlere o etkinliğe ne zaman gideceklerini soruyorlardı. Sorumlu olduğum odaya giderek çocukların halini hatırlı sordum.

Kendi aramızda gün değerlendirmemizi yaptık ve onları uyuyup dinlenmeleri için yalnız bırakarak odalarından çıktım. Biz abi ablalar ise gün sonu toplantımız için aşağıya kantine indik ve bugün çocuklar için neyi iyi yaptık ya da neyi daha iyi yapabildik diye konuştuktan sonra odalarımıza çekildik ve Yaz Bilim Okulu'nun ilk gününü böylece bitirmiş olduk.

8 Temmuz 2025, Salı

Sabah 6'da alarmımla beraber uyandım. İlk günün yorgunluğu olsak gerek, koridorlarda da erken kalkan çocuk göremedim. Hazırlanıp sorumlu olduğum odaya giderek çocukları uyandırdım. Bu gece daha rahat uyudukları belliydi. Sonuçta dün yeni yerler görüp yeni bilgiler edindiler, heyecanları azalmış olmalı. Üzerlerini değiştirip hazırlandıktan sonra beraber kahvaltıya indik, bitirince yurdun önünde sıramıza geçtik. İkinci günümüzün sabah seminerine doğru yola çıktık.

Deniz hocaları çoktan varmıştı bile seminer salonuna, çocukları karşılıyor, selamlıyordu. Yerlerimize geçtikten sonra hep beraber açtık defterlerimizi, çıkardık kalemlerimizi, başladık iklim değişikliğini konuşmaya. Nedir bu iklim değişikliği, kendimizi 10 yıl sonra, 30 yıl sonra bu değişikliği de göz önünde bulundurarak nasıl gerçekleştirebiliriz, ne demek ki kendini gerçekleştirmek, işte bunları konuştuk, yazdık, düşündük, paylaştık. İçinde yaşadığımız topluma faydalı bireyler olma yolunda bir adım daha attık.

Sonra Gıda Mühendisliği Bölümü'ne doğru yola koyulduk. Kocaman bir ekip karşıladı bizi, hepsi de alanında uzman hocalar. Etkinliklere başlamadan önce Gıda Mühendisliği hakkında çocuklar ne biliyordu, önce onları konuştuk hep beraber. Çoğunun ya fikri yoktu ya da paketli gıdaları paketlemek gibi basit işler olduğunu düşünüyorlardı.

Az zamanımız ama bir sürü de etkinlik vardı, bu sebeple hemen grubumuzu üçe böldük. Bir grup kendi çikolatalarını yaparken, diğer grup çileğin DNA'sını parçalıyor, öbür grup da asit ve bazları deneye yanıla keşfediyorlardı. Daha sonra kendi içlerinde değiş tokuş yaparak grupça yapmadıkları diğer etkinlikleri yaptılar. Tabii bu süreçte hocalar da üzerinde çalıştıkları alanları tanıttılar, yaptıkları etkinliklerin arkasındaki mantığı açıkladılar. Bu sayede çocukların artık Gıda Mühendisleri ne yapar sorusuna verecek bir sürü cevabı oldu.

Bugün iki yeni müzeye gidecektik, öncesinde bir güzel karnımızı doyurduk yemekhanede. Bizleri müzeye götürecek olan otobüslerimizi beklerken grubumuzun ismini bir çiçek adıyla değiştirmeye karar verdik. Mor renkli çiçekleri düşündük. Ya Mor Menekşeler olacaktık ya da Lavantalar.

Biz karar verene kadar otobüsümüz geldi, ismimizi koyamadık. Sonra ilk durağımıza doğru yola çıktık, Rahmi Koç Müzesi'ne. Bu sefer İmge ve Aysu ablaları gezdireceklerdi bizlere müzeyi. Bir sürü arabalar, saatler, ilk telefonlar, radyolar... Çocuklar burada birçok koleksiyon gördü, ancak en çok ilgilerini çeken, ilk bakışta karışık gibi görünen

küçük eşyaların belirli bir açıdan bakıldığında Atatürk'ün portresini oluşturduğu eser oldu.

İkinci durağımıza, Ulus'un kalbinin olduğu yere geldik: Türkiye İş bankası Müzesi İktisadi Bağımsızlık Müzesi. Burada eskiden tutulan hesap defterlerini, kiralık kasaları, Cumhuriyet Dönemi'nden kalma fotoğrafları, belgeleri inceledi çocuklar. İçerisinde tarihi belgelerden sanat eserlerine kadar yer alan bu müzede geçmişten bugüne gelen ulusal hafızayı görmüş oldular.

ODTÜ'ye dönüş yolunda grubumuzun ismine karar verdik, bizler artık "Lavantalar" dık. Yeni ismimizi çok beğendik, bir de grubumuza bir şarkı yazalım dedik. Şarkıyı da çocuklar yazacaktı, öyle anlaştık. Bu konuşmalar eşliğinde Makina Mühendisliği Bölümü'ne geldik. Hocamız bizleri bir laboratuvara soktu. Buradaki aletlerde havanın yönünü, hızını isteğimiz gibi değiştirebiliyor, sıvıları istediğimiz seviyeye çıkarabiliyorduk. Bernoulli İlkesi'nin uygulamaya dökülmüş halini gördük, bizlerin günlük hayatta basit işler yaptığını düşündüğümüz makinelerin aslında ne kadar kapsamlı olduğunu inceledik.

Etkinliğimiz bittikten sonra hocamızla beraber grupça anı fotoğrafı çekirmek için bölüm binasının önüne çıktık. Tesadüf ya, bölüme çıkan merdivenlerin kenarında bir sürü lavanta vardı. Lavantalar'ın lavantalar önünde fotoğrafı olmalı diye düşündük, hemen yerimizi aldık ve anı fotoğrafımızı çekirdik. Yurda dönmek için otobüsümüzü beklerken

Makina'daki etkinliğe dair bulmacalarımızı çözdük, öğrendiklerimizi hep beraber pekiştirmiş olduk.

Bu akşam yurttaki çizim atölyemizde hep beraber Nilüfer hocayla karakalem çalışmaları yapacaktık, hocamızı beklerken yurttaki akşam yemeğimizi yedik, çocuklar yurdun bahçesinde topla oynadılar. Nilüfer hocamız gelince hep beraber doluştuk atölyemize. Her çocuğun önünde bir resim defteri ve kalem, Nilüfer hocanın elinde de bir vazö ve elmayla başladı atölyemiz. Sonra herkes kendi hayalindeki ağacı çizdi. Voleybol ağacı, oyuncak ağacı, mutluluk ağacı ve daha bir sürü ağaçla her çocuk kendi yaratıcılığını konuştu.

Atölyenin kapanışını da cumartesi günü Anıtkabir'de Atatürk'ün mozolesine bırakmak üzere kağıtlardan lale yaparak gerçekleştirdik. Önce bu laleleri neden yaptığımızdan bahsettik çocuklara. Anıtkabir'e bırakacaklarını söylediğimizde çocuklar heyecanlandılar, her çocuk özenerek, emek harcayarak kâğıttan kendi lalesini yaptı, cumartesi gününe kadar da odalarında ayrı bir yerde dikkatle sakladılar.

Atölyelerden sonra yurdun her katı yine konuşmalar, gülüşmelerle doldu. Bazı çocuklar ilk günün heyecanından ailelerine duydukları özlemi bastırmış olsalar da artık saklayamıyorlar, ya özlemlerini dolu dolu gözlerle arkadaşlarıyla paylaşıyorlardı ya da telefonla konuşma saatlerinde aileleriyle sesleri titreye titreye konuşuyorlardı. Bizler her ne kadar ailelere duyulan özlemin kötü olmadığını, özlemenin de sevdaya dahil olduğunu anlatsak da çocuklar yine de üzölmekten kendilerini alıkoyamadılar. Gözlerinde memleketlerine, sevdiklerine duydukları özlemin yaşı, akıllarında bugün yaşadıklarının, gördüklerinin hayreti, vücutlarında tüm günün yorgunluğuyla yeni güne uyanmak üzere yavaş yavaş uykuya daldılar.

Yağmur BÜLBÜL
Fen Bilgisi Öğretmenliği -4

Geriye Kalan Tortu – 2
- gelecek haftaya